

Gledal je na zapuščeno hišo in na vas.

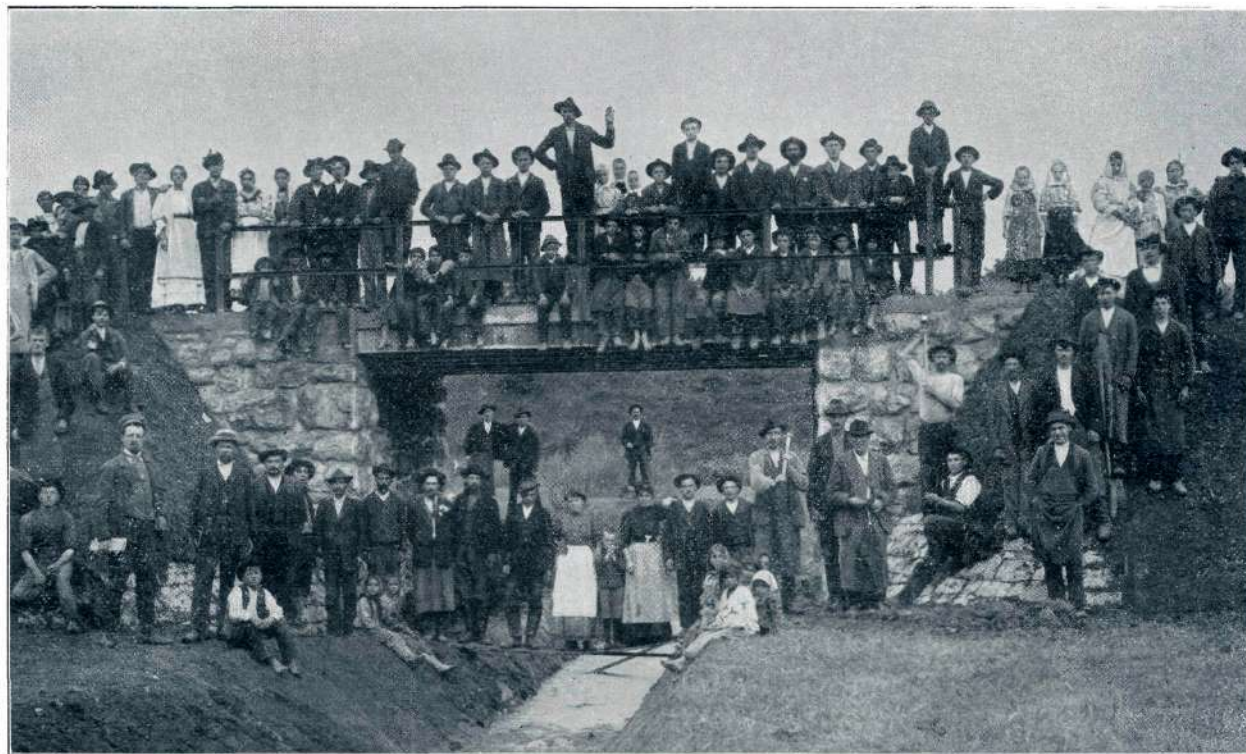
Nenadoma se je zasmel: „Dovolj oddaljeno si od vasi, da te še nocoj lahko brez škode uničim. Naj ne ostane niti kamen na kamnu od Vrabčeve dediščine, kakor ni ostal niti cekin njegovih cekinov!“

Stopil je v hišo in ukresal ogenj. Na štirih koncih je znosil pohištvo na kup in v vsakega vtaknil gorečo bakljo.

„Le gori, da te bo sam vrag vesel!“ se je zasmel, ko je stopil na cesto. Zaklenil je, vržel

Gledal je proti krčmi ob cesti, a tam je bilo še vse temno. Iz senc med vaškimi hišami pa se je izmotala dolga koščena postava, ki so jo videle le Križajeve oči. Prozorna je bila kakor meglica, v roki je držala koso, dolg plašč se je vil za njo, ko je plavala skoz noč.

„To je smrt, ki je zadavila Velikonja in Vrabca in nešteto drugih, to je smrt, ki je ni ustavil niti visoki zid na gradu . . . To je smrt, ki vzame tudi mene . . .“ je šepetal Križaj in nič groze ni bilo v njegovem srcu, ko jo je gledal.

„MOST DELAMO!“ Od zgradbe na cesti Muljava—Gabrovščica.
(Fot. J. Erjavec.)

ključ skoz okno v sobo, pobral sekiro na tleh in odšel po cesti.

„Dogospodaril sem, zdaj mora priti konec in smrt . . . Velik malopridnež sem in skoraj me je sram, da sem tako malo opravil . . . Brrr . . . Mraz me stresa, v moji glavi je čudno, v prsih tesno . . . Odpraviti se bom moral in iti na pot, ki je nisem še hodil, in sam ne vem, ali pridem k Bogu ali k vragu. Vino in brezskrbno življenje mi je vzelo moč oči, da ne vidijo več, česar drugi niso videli, da je srce prazno in pusto kakor pogorišče . . .“

Pomislil je, se ustavil in zrl po cesti.

„Toda — ne . . . Tam plava senca iz vasi, lahka, kakor iz pajčevine ustvarjena . . . Ali je dim in se je ogenj že prijel Vrabčeve domačije?“

Senca je priplavala do visoke topole ob cesti in naenkrat brez sledu izginila. Ali je splavala k zvezdam v višavo, ali se je vdrla v zemljo, ali se je razgubila kakor meglica, ko potegne veter? Križaj ni vedel odgovora.

„Kam je izginila?“ se je vpraševal in gledal v noč, da so ga oči skelele.

Čudna misel ga je prevzela.

„Ah, morda je pa to drevo tvoje zavetišče, ljuba smrt? Če je, naj bo — posečem ga še nocoj. Čakaj! — —“

Približal se je k drevesu, se prekrizal, dvignil sekiro in začel sekati deblo nizko pri tleh. Udarec za udarcem je odmeval v noč, kmalu mu je pot curkoma lil po obrazu.